

ANARCHISTISCH KOLLEKTIEF UNIEF GENT
PRESENTEERT

A.K. NIEUWSBRIEF

BERICHTEN UIT HET ONDERGRONDSE



EIND2007



Anarchistisch
Kollektief

I notice you use "bosses" and "governments" as if they mean more or less the same.

That's right.

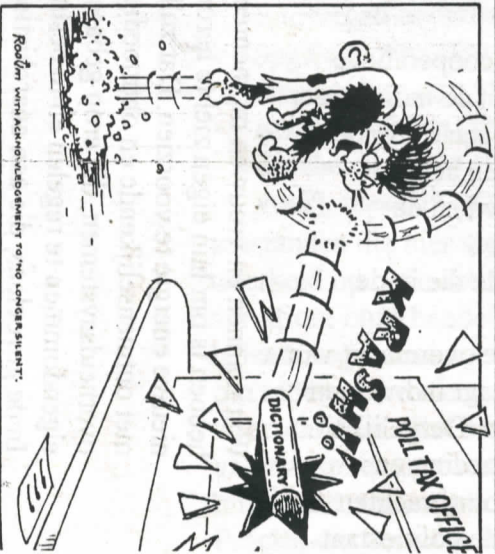
boss: one who directs, controls, or dominates others.

Government: body of persons who direct, control, or dominate a state or other organisation.



A dictionary's an anarchist's first weapon.

...as I shall demonstrate...



Redden with ANARCHISM to NO CONSENT.

contact AnarchistischKollektief@yahoo.com



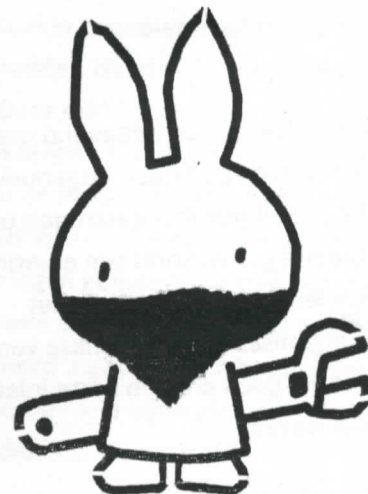
Wat is het AK?

Het AK is een erkende studentenorganisatie door en voor studenten die het anarchistische gedachtegoed genegen zijn. Het AK ontstond ergens in de nevels van de vroege jaren '80 als een voortzetting van het vroegere RAK (het notoire Revolutionair Anarchistisch Kollektief) en heeft sindsdien met ups en downs haar werking op de universiteit voortgezet. Het AK wil het anarchistische gedachtegoed verspreiden en het anarchisme zoveel mogelijk nu al in de praktijk brengen. Anarchisme betekent voor ons het streven naar vrijheid, gelijkheid en solidariteit (de leuze van de Franse Revolutie). We streven naar een andere, vrije en rechtvaardige samenleving waarin iedereen zijn/haar leven kan bepalen in wederzijds respect en onderling overleg. Vanuit dit standpunt zijn we dan ook fel gekant tegen racisme, fascisme, seksisme, homofobie, kapitalisme en elke andere vorm van uitbuiting en onderdrukking en bekommeren we ons om milieu en dierenwelzijn. Het AK kent geen hiërarchie, iedereen heeft evenveel te zeggen op een vergadering en we proberen zoveel mogelijk met consensus te beslissen (wat redelijk goed lukt).

Inhoud

- 1 Varia
- 2 A.K.tiviteit
- 4 De relatie tussen anarchisten en andere antikapitalistische krachten
- 6 Zo kwam er dan niets in huis van het plan
- 7 Culturele revolutie voor vrijheid
- 11 De straat is van ons
- 12 What's wrong with this system
- 14 ABC-betoging
- 16 ABC-nieuws
- 22 Geen fascistten aan de unief
- 24 Wat is anarchie? door Butler Shaffer

Varia



DE GEDACHTEN ZIJN VRIJ !

DE GEDACHTEN ZIJN VRIJ
WIE KAN ZE BELETEN ?
ZE IJLEN VOORBIJ
NAAR EIGENE VERTEN.
GEEN MENS KAN ZE RADEN
OF GRIJPEN OF SCHADEN;
HOE SCHERP HIJ OOK ZIJ
DE GEDACHTEN ZIJN VRIJ !

IK DENK WAT IK WIL
WIE ZAL HET MIJ VERBIEDEN ?
MIJN DENKEN GAAT STIL
WAARHEEN HET WIL VLIEDEN;
MIJN WENS EN VERLANGEN
NEEMT NIEMAND GEVANGEN;
HOE STERK HIJ OOK ZIJ
DE GEDACHTEN ZIJN VRIJ.

EN ALS MEN MIJ SLUIT
IN 'N DONKERE KERKER,
DAN LACH IK ZE UIT
MIJN GEEST IS TOCH STERKER.
HIJ BREEKT ONVERDROTEN
DE GRENDELS EN SLOTEN
EN WERPT ZE TERZIJ;
DE GEDACHTEN ZIJN VRIJ !

Wat is de ANARCHISTISCHE INFOTHEEK



MANY HAVE EYES, BUT FEW CAN SEE !

De infotheek is een alternatieve bibliotheek waar je kritische informatie vindt die om één of andere reden maar spaarzaam aan bod komt in gewone bibliotheken.

Zoek je informatie over anarchisme, kraken, antimilitarisme, dierenrechten, alternatieve economie, buiten- parlementaire actie, direkte actie,.... Kom dan eens langs. Momenteel beschikt de bibliotheek over een 1000-tal boeken die uitgeleend kunnen worden. Ook is er een uitgebreid aanbod aan nationale en internationale tijdschriften. Tenslotte kunnen nog verschillende dossiers ter plaatse geraadpleegd worden.

We zijn de bibliotheek nu aan het uitbouwen tot een volwaardig documentatiecentrum. Zoek je inspiratie voor een thesis, of een eindwerk in verband met bovenstaande onderwerpen of wil je weten waar je de relevante informatie kan vinden, we helpen je graag op weg in ruil voor een kopie van het eindwerk. Voor actiegroepen is er ook een cartoonmap met illustraties voor pamfletten beschikbaar in de infotheek.

Boeken kunnen gratis ontleend worden, maar met een waarborg van € 3.00/ boek.

Uitleentermijn: 3 weken
Tijdschriften en dossiers kunnen gekopieerd worden, maar zijn niet uitleenbaar.

Steun is altijd welkom, wij draaien volledig op vrijwilligers en giften.
Ons rekeningnummer: 000-0674778-32.

Waar?
ANNONCIADENSTRAAT 16
9000 GENT.

Openingsuren:
woensdag 14 tot 18 uur
zaterdag 14 tot 17 uur

AKTIVITEIT!

†eind november

Binnenkort organiseert het Anarchistisch Kollektief een infoavond over het antifascistisch verzet in WO II. We hebben een ex-partizaan uitgenodigd om hierover te komen spreken. Deze man heeft zelf nog meegestreden tegen de Nazi's als lid van het clandestiene Partizanenleger en komt zijn ervaringen met ons delen. Superinteressant dus voor iedereen die bezig is met antifascisme of wie geïnteresseerd is ^{IN} de organisatie van het linkse verzet in de tweede wereldoorlog. Daarom lijkt het mij goed om een korte inleiding te geven over wie die Partizanen nu eigenlijk waren.

Het Belgisch Partizanenleger maakte deel uit van het Onafhankelijkheidsfront (OF) dat ontstond onder impuls van de Belgische Communisten. Buiten Communisten waren er ook andere linkse stromingen actief in het front (socialisten, anarchisten,...). Men probeerde de arbeiders te organiseren tegen de bezetter door onder andere stakingen te organiseren. Dat lukte aardig met bijvoorbeeld de algemene staking in Luik en de mijnwerkersstaking in de Borinage in 1940. Toen Duitsland de Sovjet-Unie binnenviel, verzetten ook de Antwerpse dokwerkers zich door het laden en lossen van Duitse wapens te weigeren en op de eerste verjaardag van de Duitse bezetting legden 100.000 Luikse arbeiders het werk neer.

Ook werd er een gigantische hoeveelheid sluiipers verspreid. Het OF bracht in eigen beheer niet minder dan 75 verschillende illegale kranten uit waaronder 'de roode vaan' en 'het front'. De strafste stunt was echter de eenmalige uitgave van een 'valse' Le Soir. Deze krant stond vol met satirische artikels waarin Nazi's en collaborateurs belachelijk werden gemaakt.

Het Belgisch Partizanenleger kunnen we beschouwen als de gewapende vleugel van het OF hoewel ze over redelijk veel autonomie beschikten.

2.

De partizanen waren georganiseerd in een celstructuur waarbij elke cel drie mensen telde en die in onderling in contact met elkaar stonden.

Als je de geschiedenis van de Partizanen bekijkt valt het op hoe ongelooflijk actief zij waren. Er ging geen week voorbij of er werd wel ergens een spoorlijn opgeblazen of een collaborateur gelyncht. Deze verzetslieden hadden clandestiene wapendepots waar ze gretig gebruik van maakten. Door middel van verschillende directe acties maakte men de bezetter het leven zo zuur mogelijk. Er werd naar hartenlust gesaboteerd (in de industrie), gedynamiteerd en brand gesticht (spoorlijnen, fabrieken,...), er werden antifascistische leuzen op de muren gekalkt en aanslagen gepleegd op collaborateurs. Gewaagd waren ook de acties waarbij men voedselbonnen stal om te verspreiden in het verzet of toen 's nachts werd ingebroken in het politiekantoor van Leuven en al de gegevens die de Duitsers bijhielden over de bevolking in een klap vernietigd werden.

Onder de constante dreiging van keiharde repressie door de fascisten bleven de partizanen (waarvan het grootste deel arbeiders waren) opereren tegen de absurde wantoestanden van het nazisme. Op een zeer radicale manier hebben zij mee gezorgd voor de ondergang van het fascisme. In de huidige context kan het heel nuttig zijn om lessen te trekken uit het verleden. Zeker nu in Vlaanderen en zelfs aan onze universiteit een fascistische partij als een normale partij wordt beschouwd. Als we de walgelijkheid en de gore misdaden van extreem rechts in het verleden vergeten, dan begint het opnieuw en dat kunnen we niet laten gebeuren. We moeten met de ervaringen uit het verleden te keer gaan tegen de fascistische pest, daarom: WEES ALLEMAAL WELKOM OP DE INFO AVOND. Meer info volgt!



3.

Jongeren betogen tegen kapitalisme

GENT

Een zestigtal jongeren van het Internationaal Verzet, de scholierenafdeling van de Linkse Socialistische Partij (LSP), trok gistermiddag door de Gentse binnenstad. «Wij verzetten ons tegen het kapitalisme en de oorzaken van de klimaatwijzigingen. Zo hopen we de jeugd wakker te schudden en te mobiliseren voor een proper milieu», zegt woordvoerder Jeroen Demuyne. De actievoerders trokken met vlaggen, trommels en spandoeken met daarop slogans als 'Destroy capitalism' door de Gentse straten. Een tiental jongeren van het Anarchistisch Kollektief sloot zich na een tijd bij de groep aan. De betoging, die zonder problemen verliep, eindigde op de Vrijdagmarkt met enkele toespraken.

Foto De Poorter (SVL/SVG)



Naar aanleiding van een krantenartikel in het Laatste Nieuws op 25 oktober 2007 hierboven leek het ons geen slecht idee om ons een stuk te publiceren over de relatie tussen anarchisten en de andere antikapitalistische krachten van socialistische en communistische aard.

De tegenstellingen tussen deze twee groepen bestaan al sinds bij de oprichting van de 1ste socialistische internationale in 1864. Het conflict binnen de socialistische familie werd op de spits gedreven door verschillende visies op de ideologische inhoud van het socialisme. Aan de ene kant waren er de antiautoritaire anarchisten die in Bakoenin een inspiratiebron vonden en aan de andere kant de autoritaire communisten met Marx op kop.

De discussies handelden op de eerste plaats over de organisatiestructuur van de socialistische beweging en op de tweede plaats over de rol van de staat. De anarchisten kozen voor vrije associaties van verenigingen die de staat zouden vernietigen, terwijl de communisten alle heil zagen in een centralistische organisatie (later de socialistische partij) die de staat zou veroveren.

De discussies binnen de internationale bleven duren tot in 1872 de marxistische meerderheid op het congres van den Haag besliste tot het roeyement van Bakoenin. Vanaf dit moment zou de socialistische familie uit 2 strekkingen bestaan; de antiautoritaire anarchisten en de autoritaire communisten.

Met de Russische Revolutie in 1917 zouden de tegenstellingen zich op geweldadige manier uiten, wanneer Trotsky als opperbevelhebber van het Rode leger de anarchisten in Krönstad laat vermoorden. Om dit te begrijpen is het nodig een korte schets van de toenmalige context te geven.

Vanuit anarchistisch oogpunt is het zo dat Lenin en Trotsky de kiemen hebben gelegd voor de stalinistische dictatuur. Het moment tussen de revolutie en de machtsoverdracht naar de bolsjewistische partij waren er in vele steden en dorpen in Rusland Sovjets opgericht. Dit waren bijna anarchistisch organisatievormen die het mogelijk maakte dat boeren en arbeiders hun dorp of fabriek in zelfbeheer namen zonder verantwoordelijkheid te moeten leggen aan externe machten (lees: de partij/staat). Maar dit was niet genoeg voor de communistische leiders. Ze wilden immers de legitimiteit om de staat te mogen veroveren. Daarom lanceerde ze de verkiezingslogan: alle macht aan de sovjets. Wat we in werkelijkheid bedoelde was Alle macht aan de Bolsjewistische partij.

Hierin zijn ze geslaagd en meteen werd het duidelijk hoe socialistisch hun beleid ging zijn. Ze voerden een eenpartij-systeem in en iedereen die kritisch was werd geterroriseerd en geliquideerd. Een pijnlijk punt voor de liberale beweging was in 1924 toen Trotsky vele anarchisten executeerde in Kronstadt. Laat het duidelijk zijn; dit heeft niets meer te maken met een basisdemocratische arbeidersklasse die aan de macht is, maar wederom de machtslust van enkele individuen die koste wat het kost de staat willen bemannen. De komst van Stalin heeft dan ook niets met zagezegde objectieve omstandigheden te maken, maar alles met het autoritair denken van Trotsky en Lenin.

Met deze revolutie is het autoritair communistisch kamp ook in twee gevallen. Aan de ene kant de Trotskistische communisten waar Vonk, LSP (Internationaal Verzet, ALS, Blokbuster) en de SAP nazaten van zijn. Aan de andere kant het stalinistische kamp waar de PvdA en Comac deel van uitmaken.

Aan de hand van deze geschiedenis kunnen we verklaren waarom er vandaag zoveel antikapitalistische kampen zijn en waarom samenwerking zo moeilijk ligt voor de meeste. Het Anarchistisch Kollektief is van oordeel dat communisten verkeerde lessen trekken uit deze geschiedenis en betreurt het feit ze blijven focussen op de centralistische organisatievormen met als enigste doel de uitbouw van de eigen partij om de staat te veroveren, terwijl wij de strijd zelve als prioritair zien.

Langs de andere kant zien we dat we elkaar blijven ontmoeten - al is het zeer weinig - in de antikapitalistische en antifascistische strijd, waar bovenstaand artikel een voorbeeld van is. We hopen dat we op deze zeldzame momenten toch een minimum aan begrip en misschien zelfs wel een beetje solidariteit mogen verwachten. We zijn er ons bewust van dat anderen graag zouden horen dat de linkse krachten zich verenigen. Maar zoals het artikel poogt te verduidelijken, zijn wij van oordeel dat de zienswijze op organisatie en structuur te verschillend zijn om in een gezamenlijk comité te stappen. Maar laat dit voor niemand een rem zijn om de strijd verder te zetten, wat voor ons toch de hoofdzaak is.

Zo kwam er dan niets in huis van het plan.

En dat zou dan het begin wezen van een artikel over iets wat niet of nog niet zal komen. Het idee was dat er hier op dit eigenste plekje een fabelachtig artikel ging verschijnen over de halfgod Chomsky. Daar schrijven over goden bij vele anarchisten 'not done' is zou ik dat natuurlijk wel eventjes doen als er geen als was. Die als ligt dan uiteraard in stijlmiddeltjes als spanningsopbouw, te verstaan als het scheppen van revolutionair bewustzijn in het artistieke en academische waardenvrije zootje in deze context van zinloze bewoordingen. In deze constructie van zinnen als barricades herkennen we het academische discours van mistvorming daar het nu eenmaal herfst is en de bladeren ongebreideld van bomen vallen. Baardig als we in november zijn in zullen we dan toch maar effen met onze werkluwe handen de pen ter aarde brengen en een tip van de sluier lichten.

Ik wou dus een alleraardigst stukje brengen, maar voor het zover was, wou ik het stuk technologie waarop ik het tevoorschijn wou toveren bevrijden. Ik wou het bevrijden van sektarische software dat het ding bestuurde en onder z'n controle had. Het woord bij de daad aanbrengen. Het afhankelijke zou ingeruild worden voor OS-software. Je weet wel van die mythologische dieren uit een ver verleden, toen er nog landbouwers, boeren, akkers en korenaren waren. In de echte virtuele wereld ook wel Open Source – software genoemd. Bovenal zou het niet enkel open source maar tevens ook nog eens vrije software worden, je weet wel van zo'n bevestigde mensen die zomaar hun best doen en meer van dat soort loze goede zaken. Daar je nu eenmaal niet zo vlot kapt met een sekte, doken er problemen op, de spoken van onvrijheid. Ik kon door dat prachtig foute systeem geen tabula rasa meer creëren van m'n 2 kilo techniek. Er was nood aan meer werk dan het goede oude, praktisch mechanische format c:\. En toch is het leven vurrukkulluk en schijnt de zon gloeiender als de vensters verdwenen zijn en de wereld zich vertoont met behulp van rode hoeden, apaches, eclipsen, vuurvossen,...

Zo kwam er dan niets in huis van het plan, maar kwam er een plan voor het huis. De gevel werd bewaard en het innerlijk gezuiverd. De gevel met z'n monumentale vlinders zal dan eindelijk ook de vlinders in de buik voelen. En als de ramen verdwenen zijn zullen de

rupsen zich ontpoppen, verspreiden en het spel van autonoom handelen verder delen.



**anarchistisch
kollektief**

Culturele Revolutie voor Vrijheid

ter nagedachtenis van
Paulo Freire

Tien jaar terug (1997-05-02) overleed Paulo Freire op een leeftijd van 75 jaar. Allemaal goed en wel, maar wie is die man eigenlijk? Paulo Freire werd op 1921-09-19 geboren te Recife, een noord-oosten gelegen stad in Brazilië. Door een in 1929 economische crisis, voelden zijn ouders genoodzaakt te verhuizen naar Jaboatao, waar Paulo Freire zijn adolescentiejaren doorbracht. Reeds op jonge leeftijd werd hij met armoedetaferelen en honger geconfronteerd. Een jaar voordat hij met Elza Maia Costa Oliviera trouwde, begon hij aan studies in de Rechten. Nog voordat hij een eerste cliënt zou behandelen, week hij van het advocatenleven af, zoals hij in Pedagogie of Hope een dialoog met zijn vrouw omschreef: "Weet je, ik wil eigenlijk geen advocaat zijn", waarop Elza haar antwoord: "Hoopte ik al. Je bent een opvoeder!".

Gesteund door zijn vrouw Elza zette Paulo Freire zijn levensdoel verder en verdiepte zich in systematisch opvoeden. Hij startte talrijke alfabetiseringscampagnes en in 1949 werkt hij als directeur Opvoeding in SESI (Social Service of Industry waar arbeiders en hun familie ondersteuning aangeboden worden) waarvan zijn thesis "Present-day Education in Brazil" (1959) tot een verzamelwerk resulteerde en hem tot de volgende uitdaging bracht de voorgaande bevindingen uit te voeren in zijn experiment om 300 landarbeiders binnen de 45 dagen te leren lezen en schrijven. In 1963 werd hij benoemd tot directeur van het Brazil's National Literacy Program en een jaar later werd hij door de Braziliaanse overheid opgesloten voor 70 dagen. Daarna werd hij vriendelijk verzocht het land te verlaten, waarna hij in Chili zijn bevrijdingspedagogie wel met enthousiasme en ondersteuning van de regering verder kon uitwerken en na zestien

jaar onderzoek gevoerd te hebben samen met zijn noodzakelijke medeonderzoekers (zoals Freire de onderdrukten binnen een culturele revolutie noemt), bracht hij in 1970 "Pedagogie van de onderdrukten" uit.

Graag had ik in dit artikel de bevrijdingspedagogie van Freire in grote lijnen besproken, niet met de poging aanvullingen of bedenkingen aan te halen, wel eerder om zijn voortgebrachte theorie in zijn praktijk te brengen, net dat wat hij in zijn oproep betoogt.

Concientização

Doorheen zijn ervaringen stelde hij vast dat de Braziliaanse landarbeiders zich gelijkstelden met, zelfs ondergeschikt voelden aan het dier. Aldus Freire, verschilt de mens van het dier, doordat slechts het eerst vernoemde in staat is zich te onderscheiden van een objectieve werkelijkheid, terwijl het tweede 'ondergedompeld' is in tijd- en ruimtecyclus. Opdat de mens in staat is zijn omringende werkelijkheid te objectiveren en te abstraheren (m.i. in een spiraalvormige ontwikkeling ten aanzien van en in combinatie met een natuurlijke cyclus), ontstaat er een dialectische verhouding tussen het 'ik' en het 'niet-ik' en de wil om 'meer te willen zijn', een wil om te groeien (evolueren zeg maar). Concientização of bewustmaking vormt, volgens Freire, de 'ontologische bestemming' of de bestaansreden van ieder mens. De mens, en zo verklaart Freire zich nader, is een wezen van de praxis, van actie en reflectie (wat dit laatste de mens zich het meest doet onderscheiden van een dier). De dag van vandaag is nog steeds onderhevig aan indoctrinatie en manipulatie van hogerop (of beter vanuit diegenen die zich hogerop achten). Een dominante klasse die in minderheid aanwezig is (én dat ook ten volle beseft!), zal er alles aandoen om zijn bevoorrechte positie te behouden. Zij - schijnheilige wijzen en/of arrogante tirannen - trachten (en slagen daar tot heden nog steeds in) *hun*



onderdrukten dom te houden aan de hand van velerlei mythen of zelfs met geweld. Hun strategie om het, euh... *hun* volk te bedwingen gebeurt door middel van geïnstitutionaliseerde bureaucratie, paternalistische opvoeding en hulpverlening, 'gelegitimeerde' onderdrukking en zovele meer... Een 'valse' leider zal - in tegenstrijdigheid met een 'ware' leider - revolutie voeren voor de onderdrukten te bevrijden en vergeet daarbij dat samenhorigheid, zich verenigen en in dialoog treden met je naasten de enige weg naar *vrijheid van iedereen* leidt. Anders dan de depositaire opvoeding waar de onderdrukkers via eenrichtingsverkeer voorschriften opleggen aan de onderdrukten (de onderdrukten 'te voederen'), vertrekt Freires radicale pedagogie van de problematisering, die zich uit in dialoog ('gezamenlijk benoemen') onder de noemer van gemeenschappelijke overtuiging en kan zich alleen met en in dialoog oplossen.

Persoonlijke besluiten

Door Paulo Freire te erkennen, komt - denk ik - simultaan de erkenning voor andere ware revolutionaire strijders bij ons op, om er maar enkelen te vernoemen: Che Quevara, Martin Luther King, Noam Chomsky, jij, ik en anderen...

Hiermede doe ik aan jullie lezers de oproep om eveneens naar zijn woorden te luisteren, zijn bedenkingen te lezen en herlezen, inspiraties uit zijn (revolutionaire) daden te halen én vooral nog in dialoog te treden met je naasten. Deze strijd tot humanisering, deze culturele revolutie vergt een wederzijds vertrouwen onder elkaar. Een vertrouwen dat verdergaat dan een onderling akkoord en eerder het vertrouwen in elkanders kunnen inhoudt.

Deze ervaringen stellen ons voor de keuzeverscheurende uitdaging: of door een dehumanistische necrofiele maatschappij (waar enkel ruimte is voor de elite in zijn vijandelijke houding *tegenover* zijn onderdrukten) gevangenen van onze gedachten te blijven of *met* onze naasten voortdurend te strijden voor humanistische Vrijheid. *Wat is jouw keuze?*

Vita Forca
Yves MV

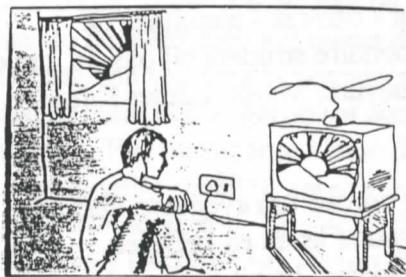
Referenties

Om dit artikel te kunnen schrijven deed ik beroep op en waarvoor dank aan:

H. ACHTERHUIS, filosofen van de derde wereld, Ambo b.v., Baarn (1975)

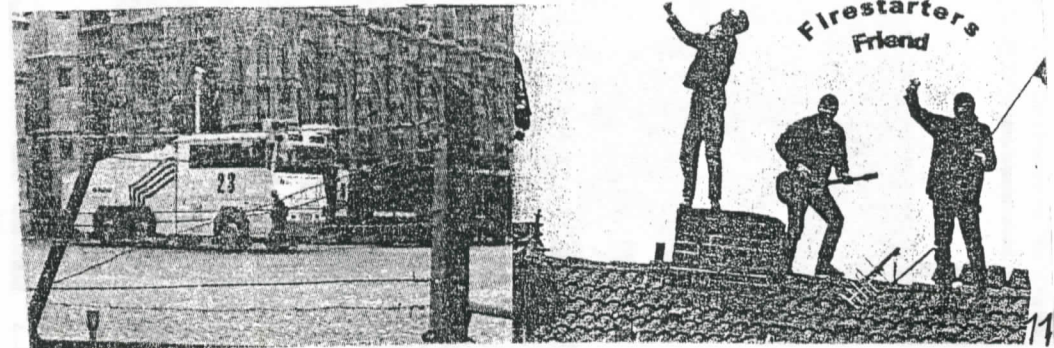
P. FREIRE, Pedagogie van de onderdrukten, In den toren, Baarn (1972)

www.paulofreireinstitute.org



DE STRAAT IS VAN ONS !!!!!

De straat, gelijk welke straat, een alledaagse dag... tromgeroffel, vlaggen, sirenes, geroep... een betoging, alweer een betoging. Weinigen zijn nog warm te maken om de straat op te trekken deze dagen, onverschilligheid lijkt de mensen in zijn greep te hebben, toch is dit niet altijd zo geweest... de straat is van ons, dat is ze altijd al geweest. Gebouwen of domeinen behoren altijd iemand toe maar de straat... de straat behoort aan allen, zonder onderscheid van klasse of ras. Hoeveel historische gebeurtenissen vonden al plaats op de straatstenen? hoeveel ontelbare keren stonden mensen op de barricades van de sociale strijd. Zoveel vergeten momenten die plaatsvonden op deze straatstenen... Zomerdagen waarbij muziek klonk over de straat en de stad leek te glimlachen, dan andere dagen met wilde stakingen waarbij dezelfde straatstenen door de lucht vlogen. Winterdagen waarbij mensen samen hokkten rondom een kachelkje in hun kleine citeetje, dagen waarbij men met moeite zijn tranen kon bedwingen om het zoveelste heengaan van hoop op een beter en rechtvaardiger bestaan... Verdriet liefde haat vriendschap onverschilligheid opstandigheid verliefdheid schaamte woede moesten de straatstenen kunnen spreken ze zouden je doen verstedd staan hoezeer hun verhaal het onze al eeuwen overlapt, wij behoren hen toe, en zij, zij behoren ons toe. Vergeet nooit wanneer je de straatstenen onder je voeten voelt, dat al de grootste sociale gevechten plaatsvonden op de straat!!! op de straatstenen op de straat **ONZE STRAAT**



What's wrong with this system?

Als je over anarchisme praat, vragen velen zich af waarom het eigenlijk anders moet, dit systeem is toch zo slecht nog niet? Maar niet omdat we de dwang niet merken of ze niet op ons gericht is, dat ze er niet is. In deze tekst probeer ik die dwang bloot te leggen, en aan te tonen dat die voortkomt uit de basis van het systeem, en niet zomaar een uitwas is. Ik bekijk 2 aspecten: de (parlementaire) democratie en het kapitalisme.

DE DWANG VAN DE MEERDERHEID

We beweren in een democratie te leven, en zeker dit aspect beschouwen velen als heilig en goed, en aanvaarden ze niet snel kritiek op. Ten eerste kan je je al afvragen hoe democratisch dit land eigenlijk is. We leven in een systeem van zogenaamde vertegenwoordiging, maar de politici zeggen vaak allemaal hetzelfde, en of ze de mensen echt vertegenwoordigen? De media hebben een grote invloed in het politieke spektakel, als kleine vis kan je enkel groot worden en invloed hebben als je de mainstream-gedachtegang volgt.

Maar zelfs al zou dit land echt democratisch zijn, is het daarom het paradijs? Dan heeft de meerderheid het voor het zeggen, maar dat wil zeggen dat de minderheid moet toegeven, en ook uitgebuit kan worden. Het idee om 1 bepaalde % van de bevolking compleet uit te buiten, te laten werken ten voordele van de rest, zal misschien wel door 50 van de 99 anderen gesteund worden. Je hebt het misschien ook wel al eens voor te lachen gezegd, als er iets moet gebeuren: "ik stel voor dat X het doet, wie is akkoord?". Waarna iedereen zijn hand op steekt, behalve het slachtoffer. Dat is om te lachen en wordt niet echt tot uitvoering gebracht, maar met wat eufemismen en rond-de-pot-draaien die meestal deel is van de politiek, kan dat wel werkelijkheid worden. Denk bijvoorbeeld maar over hoe we mensen zonder papieren behandelen: ze mogen toch niet stemmen en worden zelden gehoord, dus laten we ze maar zwartwerk en de vuile klusjes laten doen om te overleven (legaal mogen ze niet), opsluiten, en als we ze niet meer nodig hebben zonder pardon terugsturen.

DE DWANG VAN HET KAPITAAL

"Ach, hier valt het allemaal wel mee, we hebben hier toch ons sociaal vangnet om de problemen van het kapitalisme te compenseren?". Het is goed dat dat sociaal vangnet bestaat, maar lossen we de problemen daarmee op, of verschuiven we ze gewoon naar andere landen? Is er geen uitbuiting meer, of zijn we zelf de uitbuiters geworden? In de derde wereld is de situatie enkel maar aan het verergeren, omdat grote Westerse multinationals de lokale boeren en bedrijfjes wegconcurreren. Het is zelfs een logisch gevolg van het kapitalisme dat de kloof tussen arm en rijk vergroot: in dit systeem verdien je geld als je (veel) geld hebt (door aandelen, interest op spaarboekjes, het feit dat de winst van een product naar de eigenaar van het productiemateriaal (fabriek...) gaat, en niet naar de producent (de arbeider...), en verlies je geld als je er geen hebt (rente op leningen...).

Okay, stel dat we dat allemaal mooi kunnen rechtekken, is er dan geen vuiltje meer in de lucht? Toch niet, want het kapitalisme slaat verder toe dan enkel het zuiver economische (armoede veroorzakend). Het infiltreert in ieder aspect van het leven, overal worden we gereduceerd tot consumenten. Ook al stellen ze het voor alsof we keuze te over hebben, we kunnen enkel kiezen tussen wat zij aanbieden. Voor hen zijn we niet meer dan deeltjes, radertjes in hun kapitalistische machine, noodzakelijk om het te doen draaien.

En dat is een constante: voor de politici zijn we niet meer dan kiezers, voor de kapitalisten, ook de mediabedrijven, niet meer dan consumenten en producenten. De consument, kiezer in ons zullen ze verwennen, of toch als het hen voordeel op levert. Maar dat doen ze enkel om ons te gebruiken, niet omdat ze om ons geven.



ABC

Anarchist Black Cross



gent!

door lala Thursday, Oct. 04, 2007 at 7:36 PM



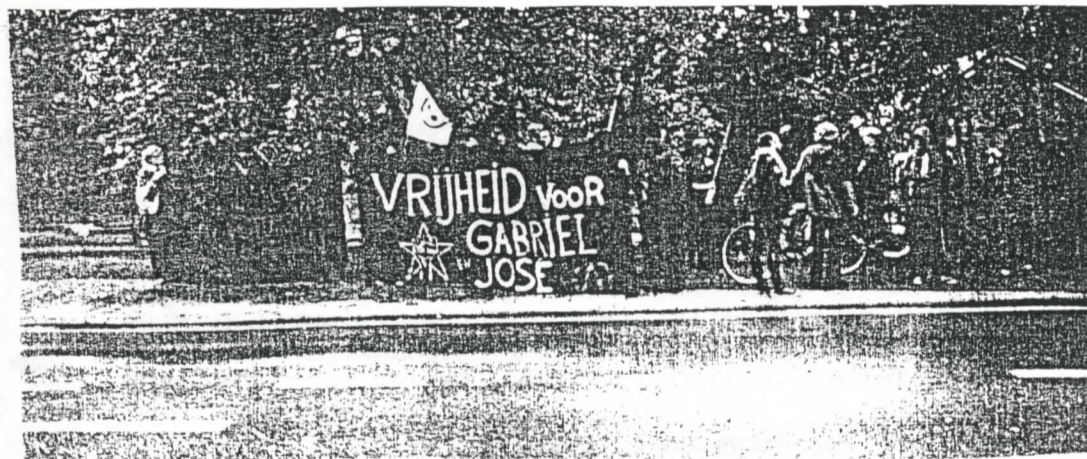
29 september 50-80 demonstranten houden een demonstratie in solidariteit met José en Gabriel

ABC GENT: pb40 (zonder
naamsvermelding) 9000 Gent
rek.001-3364945-91
ABC ANTWERPEN
abc.antwerpen@gmail.com
rek.000-3244460-04
pb 67 2018 Antwerpen



Betoging 29 september
in solidariteit met
Gabriel en Josè.

bericht overgenomen
van
ovl.indymedia.org



Het A.B.C. is een gevangenen ondersteuningsgroep die zich inzet voor alle gevangenen in strijd. De betoging van de 29ste was deel van een internationale solidariteits dag met Gabriel en Josè waarbij betoogd is in Barcelona, Reinbach Aken en Gent. Gabriel en Josè zijn al jaren gevangenen van de sociale oorlog.

Ze zitten vast omdat ze hun leven niet willen spenderen in een cel, omdat ze hun hoofd niet wilden buigen op het moment dat ze vernederd geslagen en gefolterd werden.

Omdat ze streden voor een rechtvaardige samenleving.

Solidariteit is meer dan een woord.
Vrijheid voor onze kameraden!



DUITSLAND

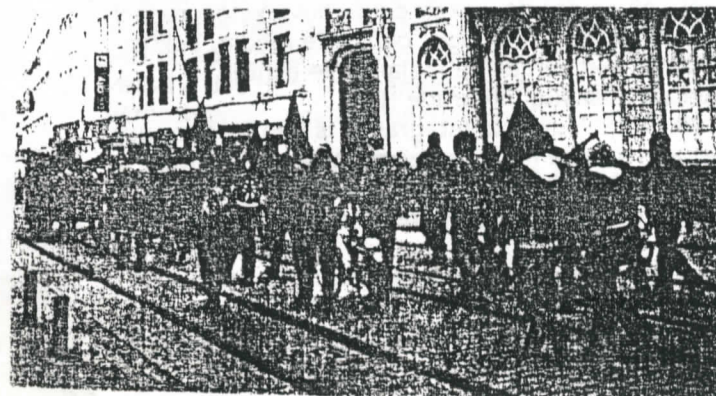
Thomas Meyer-Falk
JVA - Zelle.3117
Schönbornstr. 32
76646 Bruchsal

Gabriël Pombo Da Silva
JVA Aachen
Krefelder Str. 251
52070 Aachen

José Fernandez Delgado
JVA Rheinbach
Aachener Stra. 47
53359 Rheinbach

BELGIE

Jean Paul Depouhon
Rue de la Résistance 4
4500 Huy



Samira over Nordin Benallal

Aan al degenen begaan met rechtvaardigheid, al degenen die bezorgd zijn opdat het recht niet zou worden geïnstrumentaliseerd om de sociale strijd af te remmen, gelieve mijn oproep te beantwoorden voor...
RECHTVAARDIGHEID voor NORDIN BENALLAL

"Mijn broer, een kind zoals de anderen..."

Samira BENALLAL (een zus die vecht tegen de discriminatie die haar broer kapot maakt)

- Wat denken jullie ervan? Van die overdreven en arbitraire veroordeling? Op 9 november 2005 werd een buitensporig zwaar verdict uitgesproken door de 56ste kamer van het justitiepaleis van Brussel tegen Nordin BENALLAL.

- Inleiding

Het is in 1979 te Watermaal-Bosvoorde dat een kind afkomstig uit de maghrebijnse immigratie het licht ziet, hij was het zesde kind van een eenvoudige familie.

De ouders waren hoopvol over de toekomst van hun kind, ze woonden in een volksbuurt van Sint-Gilles, die men ook een « getto » kan noemen want men vindt er de armste sociale klasse terug en een criminaliteitscijfer dat, volgens sommigen, de hoogte inschiet!

Nordin was reeds als adolescent slachtoffer van discriminatie na een onrechtvaardigheid op school die ertoe leidde dat hij van de instelling werd verwijderd.

Nog maar net 16 en al overgeleverd aan de harde realiteit van het leven van een kind van immigranten, d.w.z. discriminatie, onrecht...etc Opgroeien in een volksbuurt is niet simpel en niet altijd goed voor de eigenwaarde, integendeel, en omdat de wijken en de bevolkingsgroepen die er leven sterk gestigmatiseerd worden door bepaalde media, politici en instituties geeft dat ruimte aan een echte malaise die echter gekwalificeerd zal worden als mislukte integratie !!!

Ik vind dat veel te gemakkelijk... "mislukte integratie" is een leeg excuus want de realiteit is dat er een sociale malaise heerst in de volkswijken!!! En omdat de argwaan groot is, in deze zones van stedelijke en sociale marginaliteit, leidt de confrontatie tussen jongeren en politie tot een explosief klimaat.

Nordin heeft vaak door zijn woonplaats en door zijn etnische origine de systematische controles gepaard met de illegale fouilles moeten ondergaan. Deze praktijken (die nog steeds worden toegepast) werden

ervaren als onrechtvaardigheden.

Ik verheul niet dat zij het ontstaan van bepaalde delicten hebben bevorderd, daar waar ze geacht werden ze te doen verdwijnen.

- Orde en wanorde

Wanneer de legitieme bewaarders van de openbare orde, dwz de politie en de rijkswacht (in die tijd) zelf de wetten overtreden, lijkt de « wet van de sterkste » het te halen, en is het de natuur zelf van de sociale samenhang die in vraag wordt gesteld door aan te zetten het recht in eigen handen te nemen.

De rebellie heeft zich legitiem meester gemaakt van Nordin, hij is onbewust de weg van de delinquentie opgegaan, bij gebrek aan schoolse begeleiding aangepast aan de realiteit van zijn dagelijkse leven ... Daar ligt de oorzaak van het probleem!!!

Hij is jong, net 17 jaar, overgelaten aan zichzelf!!!

Hij staat elke morgen op om zogenaamd naar school te gaan (enfin, dat is wat hij zijn ouders laat geloven).

(Aan hen die het zich permitteren onze ouders te kritiseren of te beoordelen...zeg ik neen, onze ouders waren en zijn in geen geval "ouders die hun verantwoordelijkheid niet opnemen", zij hebben hard gewerkt als arbeiders om ons een betere toekomst te geven, maar als de middelen ontbreken en de maatschappij de getto's in stand houdt..., dan zijn de ouders machteloos tegenover de politiek van een regering. Men mag de impact van de regeringspolitiek op de jeugd niet ontkennen!)

- Losgekoppeld

Op de leeftijd van 18 jaar moet hij opkijken tegen een straf van 5 jaar effectief voor diefstallen, overvallen met gefingeerde wapens... Omdat hij cowboy en indiaan heeft gespeeld; geen enkele verzachtende omstandigheid werd concreet weerhouden!

Ik vind, zonder de ernst van de delicten te willen minimaliseren, dat de straf nogal overdreven was.

Ik ben zelf naar een aantal publieke audiënties geweest waar jongeren van goede komaf werden veroordeeld voor dezelfde feiten met het verschil dat zij echte wapens hadden gebruikt...Toch hadden zij recht op verzachtende omstandigheden wegens hun jonge leeftijd en hun sociale klasse.

Voor Nordin werd met niets van dat alles rekening gehouden!

Iedereen weet dat de gevangenis nooit een jongere zal kunnen opvoeden, ik zou zelfs meer zeggen, nl. dat de gevangenis de school is van de delinquentie en ondanks dit feit, wat een door iedereen erkende realiteit is (zelfs de magistraten zijn er zich bewust van!), werd Nordin in de gevangenis geplaatst met echte criminelen (maar ik zal geen namen noemen!)

Nordin heeft de proportionaliteit van deze opsluitingstijd niet begrepen, tegenover deze te strenge straf voelde hij zich een slachtoffer van een onrecht, dus hoewel hij binnenging als een "lammetje" was er een groot en door de magistraten gekend risico dat hij er "wild" zou uitkomen.

Na vier jaren zou Nordin worden vrijgelaten, maar dan goed geschoold in de echte delinquentie aangezien hij vier jaar had om zich te scholen en dan nog door "gespecialiseerde leerkrachten", zonder daarbij het belangrijke gegeven te vergeten dat Nordin op amper 18jaar de gevangenis is ingegaan, jong en onbewust, instabiele adolescent rebellerend tegen het juridisch systeem dat niet heeft getracht hem terug op het goede pad te brengen, integendeel!!!

Op 23/02/2000 wordt Nordin in voorwaardelijke vrijheid gesteld in Lantin.

Hij zegt : « Ik heb stages gevolgd om me sociaalprofessioneel te reïntegreren, altijd en stipt aanwezig, ik presenteerde me op tijd bij mijn probatie-agent.»

Op 26 juni 2000, niet minder dan 4 maanden na zijn vrijlating, valt het speciaal interventie eskadron bij ons thuis binnen, deuren en meubels worden vernield ...etc.. Zij zoeken Nordin om hem aan te houden want ze verdenken hem ervan een serie gewapende overvallen te hebben gepleegd in Waals Brabant.

Na doorzoeking vinden ze hem niet thuis, en met reden, want hij is in Marokko op vakantie met het akkoord van de probatie-agent.

In september 2000 komt Nordin terug van vakantie, hij hoort via de pers, via vrienden, via de familie dat hij gezocht wordt, dus trekt hij in bij vrienden en vriendinnen gedurende 3 weken.

Op 26/09/2000 wordt hij gearresteerd en doorverwezen naar het parket van Nijvel waar hij verschijnt voor rechter Lobet die hem beschuldigt van moordpoging. Waarom? Op basis van vermoedens!!!

Tijdens zijn voorgeleiding in het paleis van justitie weet hij te ontsnappen zonder geweld, richting Spanje waar hij 3 maanden zal



blijven

Eens terug, op 09/01/2001,Hij wordt opnieuw gearresteerd, in verzekerde bewaring genomen en opnieuw bij rechter Lobet gebracht. Die heeft er zijn buik van vol en behoudt de hoofdbeschuldiging en voegt er nog diefstallen en diefstallen en nog eens diefstallen met geweld aan toe, bendevoorming, car jacking om de vlucht te verzekeren met verzwarende omstandigheden!

Op 28/02/2001, opnieuw een ontsnapping, deze keer ruilt hij van plaats met onze jongste broer tijdens een bezoek. Maar 3 weken later, op 12/03/2001 wordt hij opnieuw opgepakt.

Ondertussen neemt een journalist van La Dernière Heure, met name Gilbert Dupont, de vrijheid om Nordin te kwalificeren als « publieke vijand nr. 1» zonder te denken aan de impact, de consequenties die die titel zal hebben op de toekomst van Nordin !!! Spijtig genoeg hebben bepaalde kranten die trend, ingezet door la DH, verder gezet.

- Kader en context

(Aan die journalist wil ik zeggen dat als Nordin de «publieke vijand nr. 1» is, waar plaatst hij dan de pedofielen, de terroristen, die individuen die vijanden van ons land zijn en dus een werkelijke bedreiging in de samenleving !!!)

Nordin zal voor de rechtbank van assisen van Brabant verschijnen enkel en alleen omdat hij de straffen accumuldeerde en NIET OMDAT HIJ BLOED- OF ZEDENDELICTEN ZOU HEBBEN BEGAAN !! Het is volgens mij heel belangrijk dit te onderstrepen want vele mensen beelden zich het omgekeerde in, de gevangenisdirecteurs onder andere. Zij hebben het dossier van Nordin niet, maar enkel de informatie gegeven door de pers die, zoals we weten, niet betrouwbaar is !!!

- De feiten

Bij zijn laatste zogezegde "spectaculaire" ontsnapping heeft de pers opnieuw Nordin gediaboliseerd en hem de bijnaam "publieke vijand nr. 1" gegeven.

Een korte vlucht van acht dagen, tijdens welke twee politieagenten werden verwond! Nordin ontkent formeel te hebben geschoten op de twee agenten. Het lopende onderzoek moest nog uitmaken wie de schoten had gelost, maar concreet en objectief zijn er geen overtuigende

bewijzen dat Nordin zou hebben geschoten!

De verdenking viel onmiddellijk op Nordin Benallal omdat hij zich had onderscheiden door zijn vroegere daden (meerdere gewaagde ontsnappingen, een "excessief" verdicht voor de rechtbank van assisen van Waals Brabant, een goedgevolvig temperament, ...etc.)

Het is dus zijn reputatie en zijn verleden die van hem een ideale verdachte maakten.

Precieze, ernstige en coherente feiten konden niet aan het dossier worden toegevoegd; de onderzoeksrechter weigerde de versie van Nordin in overweging te nemen, maar wel die van de andere aangeklaagden!

Wat ik nog altijd niet heb begrepen is waarom ze ten allen prijze Nordin willen kapot maken, hij is geen Mesrine, noch Hamers, ... noch een gevaarlijke crimineel zoals de pers hem bestempelde.

Hij heeft diefstallen gepleegd, alleen diefstallen en niets anders !!! Stelen is een misdrijf, dat begrijp ik perfect, maar het is niet zo erg als doden of verkrachten, en nochtans werden er mensen die moorden hebben gepleegd vrijgelaten na 5 jaar !

- Constatering

Ik ben mij goed bewust van de ernst van de misdrijven begaan door Nordin.

Hij heeft zijn deel van de verantwoordelijkheid, hij is er zich van bewust geworden en betreurt zijn vroegere gedrag. Hij is bereid die verantwoordelijkheid op zich te nemen en het is daarom dat ik deze strijd voer, zodat hij het recht zou hebben op een rechtvaardig en evenwichtig proces, hetgeen elementair lijkt in een democratische staat zoals de onze. (Dat Nordin veroordeeld wordt in verhouding tot de misdrijven die hij heeft gepleegd, dat men hem de mogelijkheid geeft een redelijke straf uit te zitten met een minimum aan menselijkheid en waardigheid met respect voor zijn rechten!)

- Conclusie

Om te besluiten, want ik kan er niets meer aan toevoegen, wil ik eenvoudigweg zeggen: hoe kan ik, op mijn niveau, deze onrechtvaardigheden doen ophouden, ophouden ze te voeden met mijn middelmatigheden ?

Wat ik aanvoel als een onrechtvaardigheid revolteert me tot in het diepste van mezelf.

Nu laat ik toe dat mijn visie op onrecht blijft evalueren en dat mijn vrome sentimenten zich omzetten, met een grote dosis pragmatisme, in

acties. Want het is enkel in de actie, hoe bescheiden ook, dat ik een nutteloos schuldgevoel die valstrik van de hoogmoed van al mijn onmacht, kan overstijgen.

- Concrete acties

Ik doe een oproep tot solidariteit tegen het onrecht, ik wil een steuncomité voor de verdediging van de rechten van Nordin creëren... Om hem de kans te geven zich te reïntegreren in onze samenleving die de zijne is!

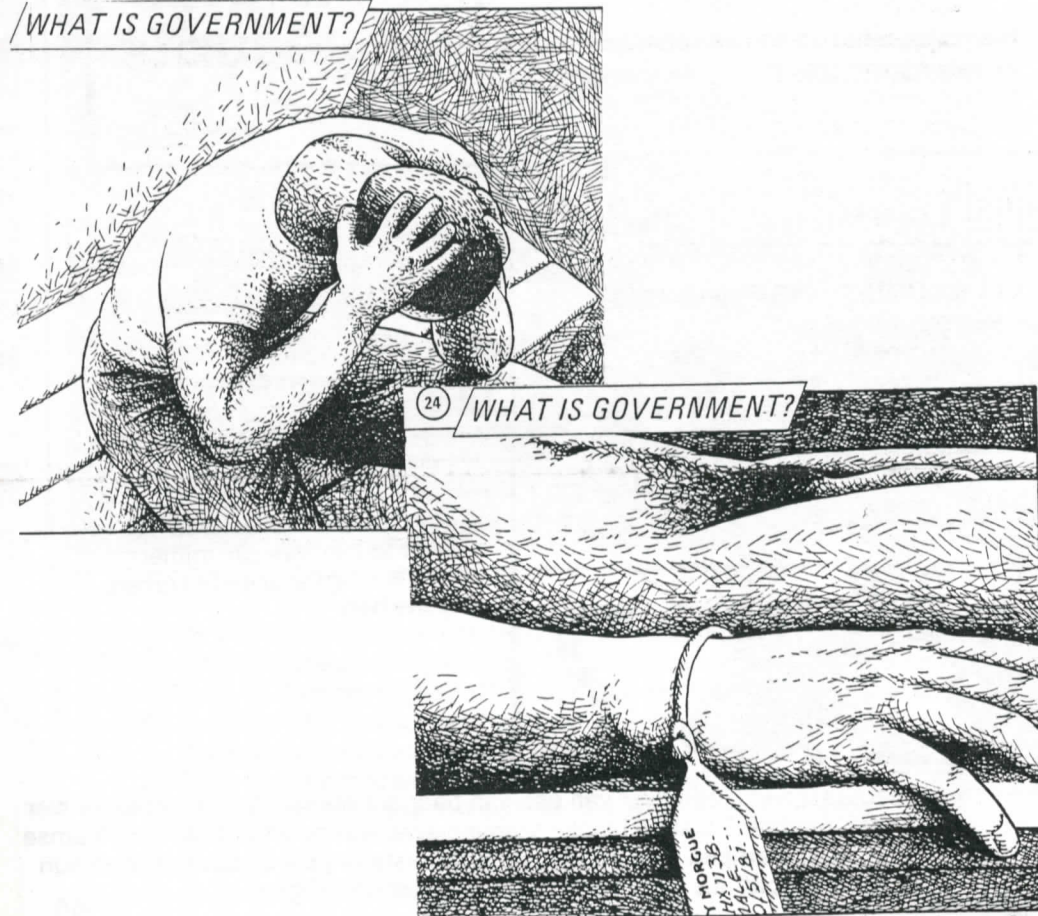
Een strijd opdat het recht op een rechtvaardig en evenwichtig proces zou worden gerespecteerd, wat elementair lijkt in een democratische staat zoals de onze.

Wil jij me vervoegen in deze strijd ? Op straat komen aan mijn zijde?

Contacteer mij per mail : samira_benallal@yahoo.fr

Bedankt voor Nordin.

WHAT IS GOVERNMENT?



Geen Fascisten aan de Unief!

De SVP/UDC is een extreemrechts-conservatieve partij in Zwitserland die onlangs met 27%, de hoogste score ooit voor een extreemrechtse partij in Europa haalde. Ze is voor een sterke rol van het leger en politie en voor een traditionele rol van de vrouw. De partij is tegen uitbouw van openbaar vervoer en voor de eigen auto. Maar buiten dit alles is ze op de eerste plaats tegen een grote toestroom van buitenlanders en asielzoekers

Hiernaast ziet u de affiche van hun verkiezingscampagne. Je kan zien hoe de witte schapen een zwart schaap van de Zwitsere nationale vlag stampen.



MIGRATIEDEBAT

MET

PATRICK VANKRUNKELSVEN (Open VLD)

MIMOUNT BOUSSAKLA (Lijst Dedecker)

FILIP DE MAN (Vlaams Belang)

FREYA PIRYNS (Groen)

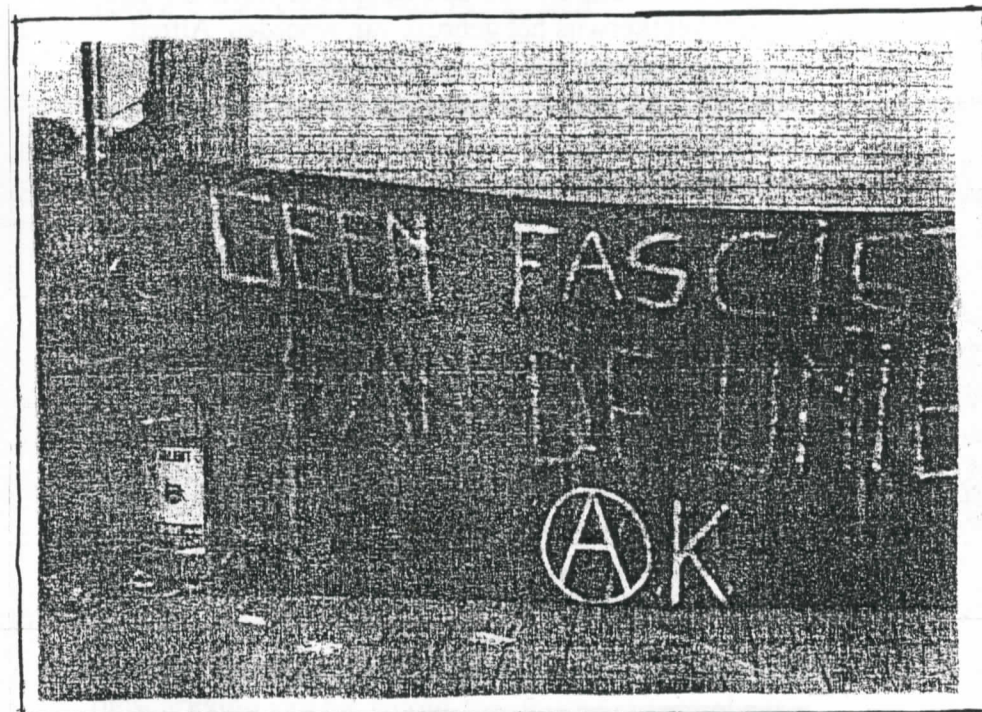
DONDERDAG 25 OKTOBER

BLANDIJN AUDITORIUM D



Hiernaast ziet u een flyer van één van haar activiteiten. Wat moeten we hier onder verstaan? Dat de blanke Vlaming alles wat zwart ziet van de Vlaamse vlag moet stampen. We hebben onze sterkste twijfels bij dat KVHV en hun "migratiedebat" als je met dergelijke flyer wilt uitnodigen.

De eerste maal op 1 oktober waren we met een kleine delegatie aanwezig aan de Blandijnberg. De dag erop toen het KVHV haar zogezegd debat organiseerde waren we aanwezig met een dertigtal AK-leden en sympathisanten. Toen zijn enkele van onze vrienden gepersprayed door een extreemrechts persoon. Het KVHV laat zo duidelijk zien wat voor gespuis op dergelijke activiteiten afkomt en dit wordt dan nog eens allemaal gesubsidieerd door de unief.



Bovenaan ziet u een foto van het AK dat actie voert tegen het uitnodigen van fascistische politici aan de universiteit. Zo werden er verschillende debatten door CDS, LSVV en onze 'goede vrienden' van het KVHV georganiseerd. Ze nodigden telkens een politici van het Vlaams Belang uit. We voeren deze acties omdat we vinden dat fascisme geen ideologie is maar een misdaad, en dusdanig zijn vertegenwoordigers van het misdadige fascistische gedachtengoed volgens ons niet welkom aan onze vrije universiteit.

Wat is Anarchie?

Een Libertarische theorie van Anarchisme

Door professor Butler Shaffer

Ik heb gemengde gevoelens omtrent het gebruik van etiketten om filosofische standpunten te beschrijven, of die nu van mij zijn of van anderen. Het is echter moeilijk te vermijden, want onze pogingen om over de gehele wereld te communiceren en begrepen te worden vragen noodzakelijkerwijs het gebruik van woorden. Alfred Korzybski waarschuwde ons al dat woorden abstracties zijn, die nooit helemaal hetzelfde zijn als wat men wil beschrijven. Zijn vaak aangehaalde stelling, dat "de kaart niet het gebied is" behelst een waarschuwing dat de mogelijkheden voor verwarring versterkt worden als men zulke abstracte onderwerpen als politieke filosofie bespreekt.

Eén zo'n politieke abstractie, die de meeste mensen schijnt te verwarren, is "anarchie". Bij lieden die te maken krijgen met complexe zaken, zoals gastheren van radio praatprogramma's en televisie nieuwsgaarders, die overtuigd zijn dat alle politieke meningen teruggebracht kunnen worden tot "liberaal" en "conservatief" - roept het woord anarchie een onduidelijke angst op voor duistere machten

Beelden van bommen gooiende bandieten, die de eigendommen van anderen vernielen en in brand steken, worden door politici en media regelmatig gebruikt om de mensen zo bang te maken dat ze een uitbreiding van het gezag van de politie over hun levens accepteren. "Wanorde" en "Onwettige verwarring" zijn de beschrijvingen van anarchie in de woordenboeken.

Dat er mensen zijn, die zichzelf "anarchisten" noemen en zich bezig hielden met geweld ter ondersteuning van hun politieke ambities, kan niet ontkend worden. Evenmin kunnen wij een blind oog hebben voor de provocaties, die een enkele keer door undercover politieagenten worden gebruikt - zich voordoen als "anarchisten" - om hard optreden tegen politieke protestacties te wettigen. Maar om een filosofisch standpunt te veroordelen, omdat enkelen de betekenis willen verdraaien ten gunste van hun twijfelachtige voordeel, is net zo min te rechtvaardigen als het Christendom te veroordelen, omdat iemand zijn familie vermoordt en als verdediging aanvoert, dat "God het hem had gezegd".

Zo lang een president voortgaat met het rechtvaardigen van de oorlog tegen het Irakese Volk als een "Vrijheidsoperatie"; zo lang als het Strategisch Air Command vasthoudt, dat " Ons beroep is Vrede "; en zo lang als de politiekorpsen beweren, dat zij er zijn om "te dienen en te beschermen", moeten intelligente geesten erop verdacht zijn achter de oppervlakkigheid en de beeldspraak van de gebruikte woorden te kijken om de diepere bedoeling te ontdekken. Dat is nu ook het geval met het woord "anarchie".

Wijlen Robert LeFevre deed ooit een poging om het algemene begrip van het woord te verbeteren toen hij zei: "een anarchist is iedereen, die in minder overheidsbemoeyenis gelooft dan U".

Men krijgt echter een betere indruk van het begrip door naar de afleiding van het Griekse woord te kijken - anarkhos - hetgeen "zonder heerser" betekent. Het is deze omschrijving van het woord anarchisme, waarvan leden van het bestaande machtssysteem (met andere woorden onze "heersers") niet willen, dat U daaraan de voorkeur geeft. Het is veel beter, dat U bevreesd bent voor verborgen monsters en boemannen, die er op wachten onrust en angst in Uw leven te zaaien, voor het geval dat de pogingen om de politiemacht uit te breiden of hun budgetten te kort schieten.

Zijn er dan moordenaars, kidnappers, verkrachters en brandstichters in onze wereld? Natuurlijk zijn die er en zij zullen er altijd wel zijn en zij werken niet allemaal voor de overheid. Het is verbazingwekkend dat, ondanks alle macht en geld dat aan de overheid ter beschikking is gegeven om ons tegen zulke gevaren te beschermen, deze dingen blijven voorkomen met een regelmaat, die groter geworden lijkt naarmate het overheidsapparaat groter wordt!(...)

Evenmin kunnen wij voorbij gaan aan de geschiedenis van de staat om de mensheid op te zadelen met precies die dood en verwoesting, die haar voorvechters aanvoeren als dé reden voor politieke macht. Zij, die anarchie veroordelen, zouden zich eens moeten verdiepen in een kwantitatieve analyse. Alleen al in de Twintigste Eeuw waren bepaalde regeringen bij machte, door oorlogen, genocide, en andere dodelijke praktijken, 200 miljoen mannen, vrouwen en kinderen te doden. Hoeveel mensen zullen er in diezelfde periode door anarchistinnen gedood zijn?

Overheden - niet anarchistinnen - waren de dodelijke "bommengooiers" van de menselijke geschiedenis!

Gezien de oneerlijke manier, waarop dit woord werd gebruikt, tracht ik zo exact mogelijk te zijn bij mijn gebruik van dat woord. Ik gebruik het woord "anarchie" niet als een zelfstandig naamwoord, maar als een werkwoord. Ik zie geen utopische gemeenschap voor mij, geen "Galts Gulch" (zie 'Wereldschok' / 'Atlas Shrugged' van Ayn Rand) waarheen vrije mannen en vrouwen kunnen vluchten. Ik geef er de voorkeur aan om anarchie te zien als een methode waarbij mensen met elkaar omgaan op een vreedzame en samenwerkende manier; met respect voor de onaantastbaarheid van ieders leven en hun eigendomsbelangen; waarbij zij zich aan contracten houden en vrijwillige handel, in tegenstelling tot dwang en onteigening, als een normale manier van leven in de maatschappij.

Men vraagt mij vaak of anarchie ooit in onze wereld heeft bestaan, waarop ik dan altijd antwoord: bijna al ons dagelijks doen en laten is een uiting van anarchisme. Hoe U omgaat met Uw medewerkers, burens, andere klanten in een winkelpromenade of supermarkten, wordt veelal bepaald door een subtiel verloop van overleg en samenwerking. Sociale druk, niet gebonden aan wettelijke regels, beïnvloeden ons gedrag in drukke straten of rijen wachtenden voor de kassa's van supermarkten. Als wij met onze collega's op het werk op dezelfde dreigende en dwingende manier zouden omgaan als de overheid meent met ons te kunnen doen, dan zou ons dienstverband onmiddellijk worden verbroken. Wij zouden spoedig geen vrienden meer hebben als wij van hen eisten dat zij zich hielden aan bepaalde gedragscriteria, die wij voor hun leven hadden vastgelegd.

Zou u bij ons thuis op visite komen, dan zult u geen belasting hoeven te betalen, u wordt niet gefouilleerd, u hoeft ook niet uw paspoort of een rijbewijs te tonen, u wordt niet beboet, in het gevang gestopt, bedreigd, geboeid of verboden weer weg te gaan.

Ik vermoed, dat uw relaties met uw vrienden zich afspelen op dezelfde basis van wederzijds respect. Kortom, praktisch al onze relaties met vrienden of met vreemden zijn gebaseerd op vrijwillige vreedzame handelingen zonder enige dwang.

Men kan een zeer interessante verhandeling vinden over de geordende eigenschappen van anarchie in het boek van John Phillip Reid: Law for the Elephant. Reid bestudeerde vele dagboeken en brieven van mensen, die de karrensporen route van Oost naar West volgden van St. Joseph in Missouri naar Oregon en Californië. De instellingen, waaraan wij gewend geraakt zijn ze te zien als de orde van de wet (zoals politie, gevangenis en rechters) bestonden helemaal niet in het Wilde Westen en Reid was geïnteresseerd te ontdekken hoe de mensen zich gedroegen ten opzichte van elkaar onder die omstandigheden.

Hij ontdekte, dat de meesten respect toonden voor eigendomsrechten en afspraken en dat, als zij conflicten

nauden, deze op een vreedzame manier oplosten. Dit gebeurde ondanks het feit, dat er geen overheid was om te hulp te roepen om een beslissing af te dwingen. Deze manier van doen ging zelfs zo ver, dat dit ook gold voor de eigendomsrechten waar de Indianen aanspraak op maakten.

Het gevoel voor waarden en integriteit dat deze individuen met zich meebrachten, waren voldoende om de trekkerscaravanen tot een vreedzame samenleving te smeden.

Ik heb jarenlang over de motorwegen van Californië gereden en het viel mij op dat er een soort informele regel bestaat tussen de automobilisten, die veelal volslagen vreemden voor elkaar zijn. Er is een algemene - uiteraard niet universeel - beleefdheid merkbaar bijvoorbeeld als een autorijder van rijbaan wenst te veranderen en ondanks niet meewerkende autorijders ontstaat er een spontane ordening om het mogelijk te maken. Een voorname reden voor deze coöperatieve ordening wordt bepaald doordat een stuurfout tot ernstige verwondingen en zelfs tot de dood kan leiden en dat de gevolgen onmiddellijk door de dader gevoeld zullen worden, in tegenstelling tot politieke besluitvorming die de kosten altijd op de anderen overhevelt.

Nu zou men kunnen antwoorden, dat rijden op autowegen onderhevig is aan verkeerswetten, die opgelegd zijn door de overheid en dat rijgewoonten geen afspiegeling zijn van anarchistisch gedrag. Datzelfde kan gezegd worden van ons gedrag in het algemeen (d.w.z. overheidswetten schrijven ons gedrag in al zijn facetten voor), maar dit gaat voorbij aan de oorzakelijke

toestanden die hier werken. De supervisie van de overheid op onze activiteiten van minuut tot minuut is te ver af om onze handelingen te beïnvloeden. Wij zijn beleefd tegen andere winkelenden of tegen onze buurman om redenen die niets van doen hebben met wettelijke voorschriften. Wat ons gedrag ten opzichte van anderen vreedzaam en met respect doet zijn komt bij ons van binnen uit, niet van buitenaf.

Precies om dezelfde redenen kan een samenleving volledig ten gronde gaan door het corrumperen van dergelijke subjectieve invloeden en geen stortvloed van

wettelijke voorschriften of het verviervoudigen van de politiemacht kan een dergelijk gevolg voorkomen. Bestudering van complexiteit of chaos, leert ons dat regelmatigheidspatronen, die in onze wereld verborgen zijn, vanzelf optreden om de orde te bewerkstelligen, waarvan wij graag aannemen, dat de overheid dat gedaan heeft. Er valt veel te ontdekken over de wisselwerking van de onzichtbare machten, die zonder bewuste richting werkzaam zijn, om ons leven meer productief en vreedzamer te maken dan welke goed bedoelende autocraat dan ook voor elkaar kan krijgen.

Zoals uit de geschiedenis van overheidsplanning en regulering blijkt, veroorzaakten pogingen om orde bij wet op te leggen heel vaak het tegenovergestelde: wanorde. Dit is een verschijnsel, waarvoor de verklaring gezocht moet worden in de dynamische aard van complexiteit. Om met Terry Pratchett te spreken: "De grootste chaos komt men tegen juist daar waar men orde probeert te scheppen. Chaos wint het altijd van orde, omdat het beter georganiseerd is."

"Anarchie" is een uiting van sociaal gedrag, dat de geïndividualiseerde aard van het leven weerspiegelt. Alleen als mensen de vrijheid hebben hun eigenbelang na te streven, onder de speciale omstandigheden waarin zij verkeren, kan een toestand van welbehagen voor iedereen ontstaan.

Anarchie steunt op gedecentraliseerde en coöperatieve systemen, die het gezamenlijke belang van de individuen, waaruit die systemen bestaan, ten dienste staan, zonder dat de systemen zelf ooit de reden voor hun bestaan worden. Het is uitsluitend dit gedachtegoed en de werkelijkheid, die daaruit voortvloeit, dat verantwoordelijk is voor alle vrede en orde die in de samenleving bestaat.

Politiek denken, daarentegen, steunt op de overmacht van de systemen (d.w.z. de overheid) en verlaagt individuen tot basis voor het bereiken van hun doelen. Dergelijke systemen zijn gebaseerd op massa beïnvloeding en gedragingen, die de dodelijke oorlogen voortbrachten, de ontworpen economieën, de genocide, en de politiestaat onderdrukkingen die de essentie van de politieke geschiedenis omvatten.

WHOEVER THEY
VOTE FOR
WE ARE
UNGOVERNABLE



THE WORKING
CLASS STRIKES
BACK

Wat mannen en vrouwen momenteel het hardst nodig hebben is om hun eigen ziel te herontdekken en van nieuwe energie te voorzien. Dat zullen zij nooit bereiken met ontmenselijkende en ontmoedigende overheidsystemen, die erop gebaseerd zijn hun levens en eigendommen te regelen en te besturen. In de gevoelens, die aan anarchistisch denken ten grondslag liggen, kunnen mannen en vrouwen het